

малко знаеше, само някоя и друга дума или израз.

Помня, че имаше много и най-разнообразно оръжие: саби, пушки, револвери. У нас и до днес са останали два от кобурите на револверите му. Това оръжие ние предадохме на Етнографическия музей в София. Имаше и една казашка кама от кавказко сребро, много красива. Скоро, през тази зима, предадохме на Научния институт Христо Ботев - София едно писмо от Левски и други някакви писма.

Баща ми с Никола Т. Обретенов винаги е бил в добри отношения. Работеха винаги заедно в местното опълченско дружество. Петрана Т. Обретенова, сестра на Н. Т. Обретенов, помня, че идваше у дома при баща ми, но не си спомням Никола Т. Обретенов да е идвал.

С Иван Вазов, който по едно време след Освобождението е живял в Русе, не се имаха твърде. Отношенията им не бяха добри. Това зная от самия ми баща, когото съм чула да казва, че когато бил народен представител, веднъж в Народното събрание се обадил Иван Вазов по някакъв въпрос, от което баща ми останал недоволен и му извикал: "Мълчи бре, магаре!" - и заради това Вазов никъде не бил казал или написал нито дума за баща ми.

Стефан Стамболов, като министър-председател, при идване в Русе е посещавал баща ми, но това беше само до покръстването на княз Борис.

Най-много е идвал у нас Григор Начович, който е научил баща ми да чете и пише. Баща ми се много хвалеше с него, пък и ние - децата - сме запазили най-хубави спомени за него и неговите отношения към нас.

Баща ми винаги е бил здрав и бодър. Не зная и не помня да е боледувал. Страдаше само от ревматизъм, за което и ходеше на Сливенските бани да се лекува. Някой път този негов ревматизъм здраво го стягаше. Но на легло не помня да е лежал. Имаше и хила /изсипване, херния/, но не бил си правил операция и с нея си умре. Той си умре "от болестта", дето се казва, от старост, без да е боледувал от нещо. Тихо и спокойно си отиде на 88 години. За отбелязване е, че имаше съвършено здрави зъби. Само един зъб имаше счупен и то от трошене лешници със зъби.

Това мога да Ви кажа въвн от онова, що е писано за баща ми. Коригирах и някои изказвания на Иван Кр. Стойчев в книгата му "Материали за дейността на Панайот Хитов". Такива грешки показах и в ръкописа на Марийка Арабова "Панайот Хитов, живот и дейност", 1948, който дневник ми предадохте за преглед. Трябва да изправа още една не само неточност, но и явна грешка: на с. 89 авторката, кой знае откъде е взела това, че в Русе баща ми бил построил "величествен паметник, който погрешно е наречен "паметник на свободата". Аз обясних по-горе, че този паметник е построен от Русенското опълченско дружество, чийто председател беше баща ми, със средства, събирани от всички опълченски дружества в страната, за увековечаване героизма на нашите опълченци на Шипка, следователно не е никакъв паметник "построен" или "издигнат" от баща ми. За неговия паметник на гроба аз обясних каквото трябваше по-горе.

По въпроса за погребението на баща ми как е станало, отговарям, че то